

Да ли те на конѣ качиме,
 Та дома да та караме,
 Илѣ да тя тука оставимъ,
 Та да ни чувашъ бачія
 Бачія за до година?“
 Стоянъ си Велку говори:
 „Велко премладъ одаджія
 Одаджія, караколучи!
 Не сѣмъ тя главилъ, Велко ле,
 Болни, болници да карашъ
 Да карашъ, Велко, да гледашъ;
 Нѣ тѣ сѣмъ главилъ, Велко ле,
 Стока ми, Велко, да гледашъ,
 Конете, Велко, овцете.
 Азе ща тука да седа,
 Тебѣ ща да си зарѣчамъ,
 Тешка одаа да свалишъ,
 Да слезешъ доле во поле,
 Ти запри тешка одаа;
 На коне звонци да свалишъ,
 На коне, Велко, на овце;
 Че като че звѣнтатъ,
 То усилно ми доходи.“
 Послушалъ Велко Стояна,
 Та свали тешка одаа,
 Слезеха доле во поле,
 Той запра тешка одаа,
 Свали на коне звѣнците,
 На овни звѣнци осваля.
 Кога ся назадъ обжрна,
 Надъ Стояна ся виѣха
 Три орли, три мили брате.
 А Стоянъ имъ ся молилъ:
 „Три орли, брате да ми сте,
 Повдигнете ся понагоре,
 До де ми душа излезе,
 Па тогава паднете,
 Бѣло ся месо наѣште,
 Черни ся кърви напійте;
 Десна ми рѣка не ѣште.

На, ево уста земете,
 Заранъ ѣ свѣта неделя,
 Рада ще рано да рани,
 Рада двора да помете,
 Рѣка-та да ми земете,
 Пърстена да ми познае.“
 Тия паднаха три орли,
 Та па ся молятъ Стояну:
 „Не сме ти дошле, Стоѣне,
 Крѣв-та да ти пиѣмъ,
 Меса-та да ти ѣдемъ;
 Али сме дошле, Стоѣне,
 Понуда да те понудимъ,
 Че лежишъ боленъ, неволенъ,
 Неволенъ всичко-то лето.
 Маре знаешъ ли, Стоѣне,
 Кога идеше одъ доле
 Од доле отъ зимовище,
 Па силенъ пожаръ гореше,
 Ние во пожаръ пицехме,
 Мѣшники во вити гнезда;
 А ти огън-я погази,
 Са ни изъ огънъ извади,
 Та па ни дома занесе,
 Та па ни гледа майка ти;
 Съ прѣсно ни мляко капеше.
 И съ метана ни мажеше,
 Съ черни черешни ни ранеше.
 Гледа ни, та ни отгледа,
 Растухме, и порастухме,
 Станяхме силни юнаци.“
 Тогава подумалъ Стоянъ:
 „Три орли, брате да ми сте,
 Нали сте дошле три орли
 Понуда да ме понудите;
 Дошало ми ся, три орли,
 Едренска бистра рѣка,
 Отъ Тронъ тронски стафиди,
 Отъ Балео-града бялъ симитъ.“
 Тия фрѣкнале три орли,